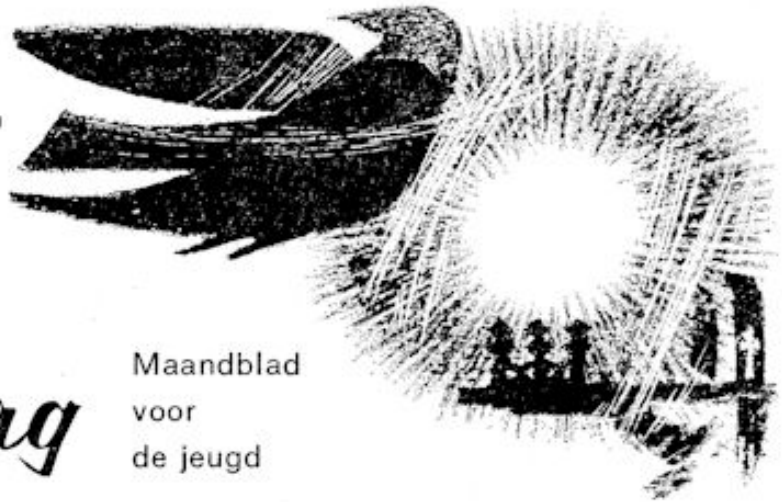

Uitgave van Bureau
Samenwerkende Protestantse Kinderbescherming
Johan van Oldenbarneveltlaan 44 · Amersfoort
Telefoon 13337 · Postrekening 4846
Redactrice: Mevrouw M. H. Graaff-Bresters
Koninginnelaan 29 · Groningen
Abonnementprijs 15,- per jaar

de Vuurslag

Maandblad
voor
de jeugd

De voorbarige bloemenkinderen

Er was eens een heel vreemde winter. De kinderen hadden met Sint-Nicolaas sleden of schaatsen gekregen, maar de sneeuw en het ijs, die daarvoor nodig waren, kwamen maar niet.

In januari was de lucht zo mild, dat niemand meer aan winterkou wilde geloven. Ook de kleine voorjaarsbloemen, die diep onder de aarde in haar prettige wortelbedjes moesten slapen tot de winter voorbij was, bemerkten iets van het zachte weer en werden onrustig.

„Word wakker! Word wakker!” luidden de sneeuwkllokjes opgewonden.

„Wij hebben ons vast en zeker verslapen en komen te laat!”

„O wee,” riepen de crocussen, „dan wordt het met ons ook niets dit jaar, want wij horen ook bij het voorjaar.”

Maar het tere viooltje zei geeuwend: „Het kan toch nog maar pas januari zijn! Ik ben nog zoouou moe...!”

„Ach, jij bent altijd zo'n dromerige slaapkop,” schold het sneeuwkllokje, „men noemt je wel maarts viooltje, maar je komt meestal pas in april.”

„Dat komt alleen maar omdat ik me niet zo op de voorgrond wil dringen als anderen,” antwoordde het viooltje beledigd.

„Het viooltje heeft gelijk,” zei de sleutelbloem nu, „als het al tijd was zou Moeder Aarde ons zeker hebben gewekt.”

Het sneeuwkllokje wiegde twijfelend haar tere kllokjes, zodat ze zacht klingelden. „Misschien is de grote jaarklok wel blijven stilstaan,” meende het. „Je merkt hier beneden toch wel hoe warm daar boven de zon schijnt!”

Ik moet in ieder geval omhoog." Het trok het bloemenkleedje glad en wilde regelrecht naar de oppervlakte van de aarde stijgen.

„Wij gaan ook mee, wacht even . . . !” riepen de crocussen.

Maar Moeder Aarde versperde hen de weg. „Wat moet dat betekenen, jullie voorbarige bloemenkinderen!” riep ze boos. „Heb ik jullie niet gezegd, dat je moest slapen tot ik je roep?”

„Ja zeker,” gaf het sneeuwkllokje schuchter toe. „Maar het is toch al

zo warm en toen hebben wij gedacht . . .”

„. . . dat je het maar eens alleen wou proberen!” viel Moeder Aarde in de rede. „Maar wat gebeurt er, als jullie boven bent en het wordt erg koud? Dan bijt de boze vrieswind je dood en je kunt nooit, nooit meer bloeien.”

„Ik ben winterhard!” begon het sneeuwkllokje weer, maar voor het nog uitgesproken was begon daarboven een verschrikkelijke koude wind te blazen, zó koud dat alle sloten en kanalen bevroren, dat de mensen klapper-tandden en de bloemenkinderen diep in de warme aarde zelfs huiverend riepen: „Huuuuu, wat is het ineens koud geworden, dat houden wij niet uit!”

„Nu, heb ik het je niet gezegd?” zei Moeder Aarde. „Wees blij, dat je hier allemaal nog beneden bent, anders zou het je slecht vergaan. En nu maar weer gauw diep in je wortelbedjes gekropen, want nu zal ook de sneeuw wel komen die je toedekt en dan kun je heerlijk verborgen slapen totdat ik je roep.”

Toen gleden de voorbarige bloemenkinderen gehoorzaam onder hun knoppendekentjes. Het viooltje trok de blaadjes tot over haar grappige blauwe oortjes; de sleutelbloem deed haar gouden bloemenogen dicht en het sneeuwkllokje draaide zich nog eens op de andere zijde.

Toen zong Moeder Aarde zacht:

*Slaap, bloemen, zacht,
In de winternacht.
Als de winter vertrekt
Dan word je gewekt.*

Uit „Das Traumännlein kommt”

Bewerking Marian Hesper-Sint.

Illustraties in dit nummr: A. Adriani-Rot, J. Bos, Nelly Donker, E. v. Hagedoren, A. v. Veen.